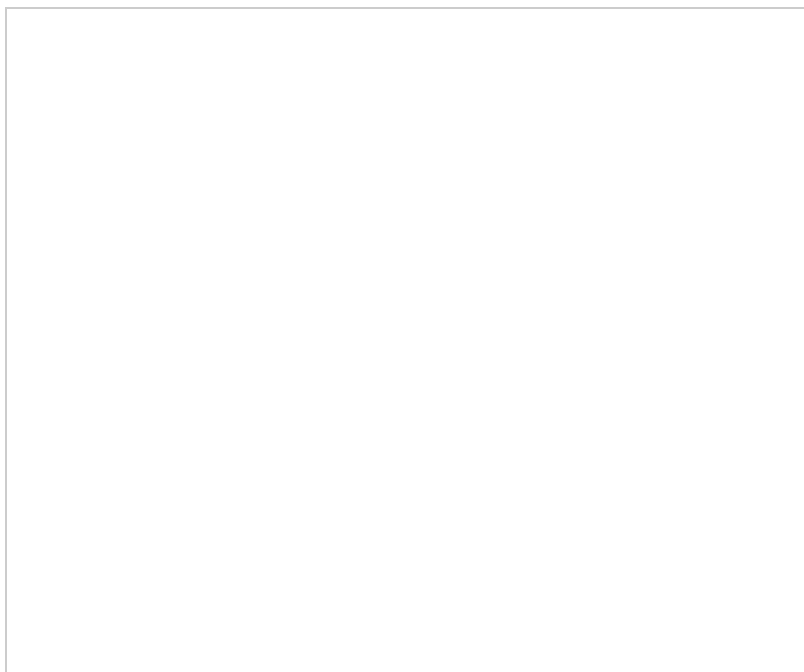

Riina Laamanen.

Ravintolailta japanilaisittain

16.10.2024 6.00

Riina Laamanen muutti Japaniin amerikkalaisen USA:n armeijassa palvelevan poikaystävänsä luo.

BLOGI - Junamatka Yokosukasta Tokioon kestää kaksi tuntia. On sunnuntai ja tapaan Mattyn aikaisin aamulla rautatieasemalla. Parissa kuukaudessa olen tottunut junissa matkustaja. Linjoja on kymmeniä ja useat paikannimet vain japaniksi, mutta yrityksen ja rehdyksen kautta oppii.

Ensimmäinen itsenäinen junamatkani Mattyn luo Negishiin oli painajainen. Löysin itseni paikasta, jonka nimeä en edes osaa lausua ja jossa ihmiset eivät ymmärtäneet sanaakaan englantia. Ainoa kerta kun olen joutunut käyttämään Mattyn minulle lahjoittamaa korttia, jossa selitetään japaniksi, että olen eksynyt turisti ja etsin laivaston tukikohtaa. Mutta nyt olen siis suorastaan ammatillainen junaverkoston käyttäjä. Tämän päivän matkakohteemme on keisarin palatsin puutarha Tokiossa.

Junat ovat kellonajasta huolimatta tupaten täynnä ja ovien auetessa asemilla työskentelevät turvamiehet hyvin kohteliaasti työntävät ihmisiä sisään niin, että junan ovet saadaan suljettua.

Palatsin puutarha on lähellä asemaa ja sitä ympäröivät muurit näyttävät suorastaan uhkaavilta niinkuin niiden tarkoitus todennäköisesti on ollutkin. Amerikkalaisten pommituksista johtuen palatsista ei ole paljoakaan jäljellä, mutta sitä ympäröivät puutarhat ovat kauniita. Kävelemme pitkään ja eksymme muutaman kerran, koska mielestäni kartat ovat ajantuhlausta, mutta mikäs kiire tässä on... Mielenkiintoista mielestäni on se, että sotilastukikohdat ovat säilyneet lähes koskemattomina, mutta asuinrakennukset ovat raunioina. Vaikka minä en sodasta mitään tiedäkään, jotenkin kuvittelen, että sotilaskohteet olisivat ensimmäisinä tullinjalalla.

Pitkän päivän ja paljon kävelyn jälkeen jätämme Tokion ja menemme illalliselle yhteen Yokohaman japanilaisista ravintoloista. Kello on kuusi ja tarjoilija varoittaa, että meillä on vain kolme tuntia aikaa aterioida ennen kuin he sulkevat ravintolan. Miten ihana kulttuuri!

Täällä istutaan ja nautitaan ruuasta tuntikausia, pieni ruoka-annos toisensa jälkeen.

Ruokalista on japaniksi ja tarjoilijan englantia lähes olematonta, joten turvaudumme silmät kiinni ja osoita sormella -tekniikkaan annoksia tilatessamme.

Ensimmäinen ruokalaji on lihaa ja herkullista kastiketta sekä ruokajuomana sakea.

Sake on yllättävän voimakasta ja joka kerta kun tyhjennän lasini, tarjoilija täyttää sen uudelleen. Juoman rohkaisemina tilaamme lisää ruokaa ja pöytään tuodaan kananmunasta tehty rulla, joka on täytetty raaoilla kalanpoikasilla. Edes puoli pullollista sakea ei saa minua maistamaan kokonaisia, raakoja kalanpoikasasia, jotka tuijottavat minua pienillä mustilla silmillään. Poikaystäväni on rohkeampi ja sanoo että "ihan hyvältä se maistuu" ja irvistää.

Kokonaisuutena illallinen on loistava ja saken humalluttamina, iloisella mielellä suuntaamme vielä Yokohaman brittiläiseen publiin oluelle. The Hub on hyvä esimerkki japanilaisen palvelun tasosta. Paikka on tupaten täynnä ja päädyimme baaritiskille seisomaan tuoppiemme kanssa. Heti kun ensimmäiset ihmiset lähtevät, tarjoilija rientää luoksemme ja ohjaa meidät juuri vapautuneeseen pöytään. Japanissa suurin osa ihmisistä työskentelee kuutena päivänä viikossa ja se ainoa vapaa saattaa osua mille tahansa viikonpäivälle. Tästä johtuen yöelämä on vilkasta myös arkipäivinä ja baarit ovat auki pikkutunneille. Sakepullollisen ja oluen jälkeen väsymys alkaa kuitenkin painaa juhlijoita ja suuntaamme laivaston tukikohtaan hyvin ansaituille yöunille.

Mikä loistava päivä! Nyt melkein kaduttaa, etten maistanut niitä kananmunaan käärittyjä kalanpoikasasia. Ehkä seuraavalla kerralla. Uusina 2016

